

det allerede efter to Maaneders Forløb havde tilendebragt den, og det alligevel paa en saadan Maade, at et meget omfattende Flertal paa næsten alle Punkter — navnlig da paa alle principielle Punkter — var blevet enigt med den daværende høje Regering, saaledes at der ikke var nogen som helst principiel Uoverensstemmelse med Hensyn til disse Lovforslag mellem Flertallet i dette Ting og den daværende Regering.

Det viste sig imidlertid hurtigt, at den velvillige Behandling, som disse Regeringsforslag fik og ogsaa senere have faaet her i Tinget, paa ingen Maade blev dem til Del, da de kom op i det andet Ting. Skønt der, efter at disse Forslag vare komne i det andet Ting, af Samlingen 1896—97 endnu hengik inden Rigsdagens Slutning ligesaa lang eller længere Tid, end Tinget her havde brugt til at behandle disse Lovforslag, blev der dog i denne Samling i Landstinget slet ikke foretaget noget ved disse Forslag. Man gjorde sig ikke en Gang den Ulejlighed at sætte dem paa Dagsordenen; de kom overhovedet i den Samling slet ikke til nogen som helst Behandling i Landstinget. Ved Begyndelsen af næste Samling 1897—98, fremsatte Regeringen Forslagene i Landstinget i den Skikkelse, de havde faaet her i Folketinget, og Landstinget benyttede hele den Samling til en Behandling af Lovforslagene, der ikke førte til noget som helst andet, end at det Udvalg, hvortil Sagen var henvist, lige ved Samlingens Slutning afgav en Betænkning. De stillede ikke en Gang noget Ændringsforslag til Lovforslagene. Man fik overhovedet ikke noget bestemt Indtryk af, hvilken Vej det høje Landsting vilde gaa med Hensyn til disse Sager. I den følgende Rigsdagssamling, i Samlingen 1898—99 blev Lovforslagene ligeledes forelagte fra den høje Regerings Side i Landstinget, og først ved Udgangen af Februar Maaned 1899 kom Landstinget saa vidt i sin Behandling af disse Lovforslag, at de naaede her ned i Tinget. Paa ca. 3 Uger lykkedes det Tinget her at behandle Lovforslagene til Ende paa ny og atter føre dem op i Landstinget, og uagtet der endnu var nogen Tid tilbage af Rigsdagssamlingen, godt og vel en Uge, foretog Landstinget sig dog ikke noget som helst ved Lovforslagene, uagtet der vel havde været fuldkommen tilstrækkelig Tid til, naar man havde villet, at gøre disse Lovforslag fuldt færdige, fuldkommen tilstrækkelig Tid til, om man fandt det nødvendigt, at naa til

Forhandling med dette Ting i et Fællesudvalg, og saa meget desto mere tilstrækkelig Tid, som der ikke kunde være ringeste Tvivl om, at den høje Regering, hvis der havde vist sig nogen som helst Mulighed for at faa disse vigtige Lovforslag bragt til Ende, om fornødent havde ladet Rigsdagen forblive samlet en lille Tid længer, saa at man kunde komme til et endeligt Resultat med disse Lovforslag.

Men ligesom der saaledes med Hensyn til den Hurtighed, hvormed Lovforslagene bleve behandlede, har været en meget væsentlig og meget betegnende Forskel mellem Folketingets og Landstingets Optræden over for disse Regeringsforslag, saaledes har der ogsaa været en meget væsentlig Forskel mellem de to Tings Indholdsbehandling af Forslagene. Naar jeg taler om Behandlingen af Forslagenes Indhold, maa det først og fremmest holdes i Erindring, at disse Lovforslag saaledes som de i 1896 for første Gang bleve forelagte i dette Ting, ikke, paa langt nær, stemmede med de Ønsker, der vare raadende i dette Ting paa det Omraade, Lovforslagene angik; det var meget langt fra, at disse Lovforslag ramte de Principper, de Retninger, som man i dette Ting ønskede skulde lægges til Grund for disse Sagers Behandling. Den Maade, hvorpaa Flertallet i dette Ting den Gang stillede sig over for disse Regeringsforslag, var, hvad der heller ikke den Gang i nogen Maade blev lagt Skjul paa, derfor allerede i sig selv en meget stor Indrømmelse, Resignation fra dette Tings Side, noget, som Flertallet ogsaa fra anden Side baade her i Tinget og uden for Tinget har maattet høre ilde for. Vi mente imidlertid den Gang, at naar vi havde en Regering, som dog vilde gaa et Skridt ind paa den Bane, man saa levende i dette Ting ønskede at følge, vilde det være urigtigt, om man vilde stille sine principielle Fordringer op og derved ikke opnaa andet, end at man ogsaa fik den i og for sig lige over for disse Sager velvillige Regering imod sig. Flertallet i dette Ting viste altsaa en meget stor Resignation, rettede sig i alle principielle Punkter efter Regeringsforslaget og kom paa alle principielle Punkter i Overensstemmelse med Regeringen. Jeg mener, at dette overordentlig store Afslag i dette Tings Krav, som allerede ligger i den første Vedtagelse af Regeringsforslaget, maa man holde sig for Øje, naar man vil bedømme, hvilket af de to Ting, der har vist sig mest imødekommende, mest velvillig lige over for disse Forslag. Da Landstinget endelig